

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 330/2018-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a maloletej [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátkou JUDr. Denisou Jánošíkovou, advokátska kancelária, Klincová 2136/35, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 41 ods. 6, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 3 ods. 1 a 2 a čl. 12 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa v spojení s namietaným porušením čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 11 P 20/2015-395 z 15. novembra 2016, ako aj postupom a rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 11 CoP 106/2017-550 z 12. júla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] a maloletej [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. apríla 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „otec“ alebo „sťažovateľ“) a maloletej [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „maloletá“, spolu aj „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 41 ods. 6, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 3 ods. 1 a 2 a čl. 12 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa v spojení s namietaným porušením čl. 2 ods. 2 ústavy postupom a rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) č. k. 11 P 20/2015-395 z 15. novembra 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“), ako aj postupom a rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) č. k. 11 CoP 106/2017-550 z 12. júla 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd výrokom napadnutého rozsudku rozhodol:

„Konanie o návrhu otca na zverenie maloletej [REDAKOVANÉ] do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov sa zastavuje.

Súd zvyšuje s účinnosťou od 01.09.2016 výživné otca na maloletú [REDAKOVANÉ] zo sumy 350,- eur mesačne na sumu 450,- eur mesačne, ktoré zvýšené výživné je otec povinný platiť tak, že sumu 350,- eur ako bežné výživné je povinný zaplatiť vždy do 15-teho dňa každého mesiaca vopred k rukám matky a sumu 10 eur určenú na tvorbu úspor je povinný zaplatiť vždy do 15-teho dňa každého mesiaca vopred na osobitný účet maloletej. Matka je povinná do 10 dní od vyhlásenia rozsudku zriadiť v prospech maloletej osobitný účet v banke a oznámiť otcovi číslo účtu a banku, v ktorej zriadila pre maloletú osobitný účet. Na nakladanie s finančnými prostriedkami na účte maloletej je potrebný súhlas súdu.

Nedoplatok na zročnom výživnom určenom na tvorbu úspor za obdobie od 01.09.2016 do 31.10.2016 v sume 200,- eur je otec povinný zaplatiť v lehote do 30 od právoplatnosti tohto rozsudku na osobitný účet maloletej zriadený matkou.

Styk otca s maloletou sa upravuje nasledovne:

Otec je oprávnený stretávať sa s maloletou

- každý párny kalendárny týždeň od piatku od 17.00 hodiny do nasledujúceho pondelka nepárneho kalendárneho týždňa do 07.45 hodiny,

- každý nepárny kalendárny týždeň od stredy od 17.00 hodiny do štvrtka do 18.00 hodiny,

- počas jarných školských prázdnin každý párny kalendárny rok od prvého dňa školských prázdnin od 09.00 hodiny do tretieho dňa školských prázdnin do 17.00 hodiny a

každý nepárny kalendárny rok od tretieho dňa školských prázdnin od 17.00 hodiny do posledného dňa školských prázdnin do 17.00 hodiny,

- počas letných školských prázdnin každý párný kalendárny rok od 30.06. od 17.00 hodiny do 10.07. do 17.00 hodiny, od 20.07. od 17.00 hodiny do 30.07. do 17.00 hodiny, od 10.08. od 17.00 hodiny do 20.08. do 17.00 hodiny a každý nepárny kalendárny rok od 10.07. od 17.00 hodiny do 20.07. do 17.00 hodiny, od 31.07. od 17.00 hodiny do 10.08. do 17.00 hodiny, od 20.08. od 17.00 hodiny do 30.08. do 17.00 hodiny,

- počas vianočných sviatkov a zimných školských prázdnin každý párný kalendárny rok od prvého dňa školských prázdnin od 10.00 hodiny do 24.12. do 14.00 hodiny, od 24.12. od 18.00 hodiny do 27.12. do 17.00 hodiny a každý nepárny kalendárny rok dňa 24.12. od 14.00 hodiny do 18.00 hodiny, od 27.12. od 17.00 hodiny do 02.01. (nasledujúceho párneho kalendárneho roka) do 17.00 hodiny, od 02.01. od 17.00 hodiny do posledného dňa školských prázdnin do 17.00 hodiny.

Matka je povinná maloletú na styk s otcom riadne a včas pripraviť a odovzdať otcovi v stanovenú hodinu v mieste svojho bydliska. Otec je povinný dodržiavať stanovené hodiny styku a v čase skončenia styku odovzdať maloletú počas bežného roka v dňoch školského vyučovania v pondelok do školského zariadenia, v ostatných prípadoch matke v mieste jej bydliska. V prípade, že sa styk nebude môcť zo závažných dôvodov uskutočniť, sú rodičia povinní si túto skutočnosť bezodkladne oznámiť.

Týmto sa mení rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 20P/190/2013-25 zo dňa 13.11.2013 v spojení s opravným uznesením č. k. 20P/190/2013-29 zo dňa 22.01.2014 v časti výšky výživného otca na maloletú a rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 27P/61/2014-46 zo dňa 27.10.2014 v spojení s doplnčacím rozsudkom č. k. 27P/61/2014-49 zo dňa 20.11.2014 v časti úpravy styku otca s maloletou.

Súd ukladá matke a otcovi výchovné opatrenie spočívajúce v povinnosti podrobiť sa psychologickému poradenstvu a absolvovať 20 konzultácií so psychológom v intervaloch podľa jeho určenia na Referáte poradensko-psychologických služieb Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny [REDAKOVANÉ] s účinnosťou od právoplatnosti tohto rozsudku, za účelom zlepšenia vzájomnej komunikácie medzi rodičmi ohľadom výchovy a starostlivosti o maloletú, zlepšenia vzájomného rešpektovania sa v roli rodiča maloletej, usmernenia rodičov ohľadom ich spoločnej zodpovednosti za výchovu a vývin maloletej.

Matka je povinná zaplatiť Okresnému súdu Trnava náhradu trov konania štátu v sume 258,77 eura do 60 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Otec je povinný zaplatiť Okresnému súdu Trnava náhradu trov konania štátu v sume 258,77 eura do 60 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.“

2.1 O odvolaní otca i matky maloletej proti napadnutému rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu v napadnutých častiach zvýšenia výživného, nedoplatku na zročnom výživnom, styku otca s maloletou, náhrade trov konania štátu a náhrade trov konania účastníkov potvrdil a v napadnutej časti uloženia výchovného opatrenia zrušil a vec okresnému súdu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v napadnutom rozsudku uviedol:

„Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v časti zvýšenia výživného, nedoplatku na zročnom výživnom, styku otca s maloletou, uloženia výchovného opatrenia a uloženia povinnosti matke zaplatiť náhradu trov konania štátu.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnyim skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvej inštancie obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku, pričom v podrobnostiach na ne odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

Pri rozhodovaní o zmene výšky výživného je nevyhnutné previesť porovnanie okolností dôležitých pre určovanie výživného tak v dobe skoršieho, ako i nového rozhodovania, a to na základe spoľahlivých a úplných výsledkov dokazovania. Je pritom potrebné prihliadnuť ku všetkým okolnostiam, ktoré by mohli odôvodniť zmenu výživného, ak sa závažnejším spôsobom prejavia v pomeroch účastníkov v porovnaní s ich pomermi v čase vyhlásenia predchádzajúceho rozsudku. Zmena pomerov pritom môže byť odôvodnená buď subjektívne okolnosťami na strane povinného, resp. oprávneného, alebo objektívne, napríklad vývojom životných nákladov. V zmysle valorizačnej klauzuly

obsiahnutej v § 78 ods. 3 už vývoj životných nákladov je objektívnou okolnosťou, ktorá sama osebe môže odôvodniť zmenu výšky výživného. Zmena výšky výživného je pritom možná najskôr od času, keď došlo k zmene pomerov.

Konkrétna výška výživného je ovplyvňovaná faktormi jednak na strane výživou oprávneného, jednak na strane povinného. Na strane oprávneného dieťaťa je potrebné skúmať jeho skutočné odôvodnené potreby s ohľadom na zákonnú mieru povinnosti rodiča, ktorá je daná tým, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov. Oprávnené potreby pritom nezahŕňajú iba stravovanie, ale sú dané širšie jednak potrebami bytovými, odevnými, zdravotnými, kultúrnymi a závisia predovšetkým od veku, zdravotného stavu, schopností živiť sa sám, schopností starať sa o seba a podobne. Medzi odôvodnené potreby nepatria len pravidelné mesačné výdavky, ale aj náhodné výdavky, ktoré napríklad súvisia so zdravotným stavom oprávneného ako sú napr. liečebné náklady. Súd na ne musí pri určovaní výživného prihliadnuť. Na strane oprávneného sa tiež skúmajú jeho schopnosti, možnosti a majetkové pomery, existencia a počet iných osôb povinných poskytovať výživu a ich schopnosti, možnosti a majetkové pomery, počet nimi vyživovaných osôb a výška takéhoto výživného, ako i vyživovaciú povinnosť iných povinných voči týmto osobám. Na strane povinného rodiča je nevyhnutné prihliadnuť na okruh osôb, ktoré sú povinné poskytovať výživné dieťaťu a výšku a spôsob už poskytovaných plnení, kde je potrebné zohľadniť tiež starostlivosť o dieťa a jeho domácnosť. Na strane povinného sa prihliada tiež najmä na jeho schopnosti, teda faktické príjmy, ale i na jeho možnosti, teda na to, čo je objektívne možné, aby zarobil s ohľadom na svoj vek, zdravotný stav, kvalifikáciu, odbornosť, nadanie, vedomosť, zručnosti, pracovné skúsenosti i situáciu na trhu práce. Okrem toho je potrebné vždy vyhodnotiť i majetkové pomery oboch povinných rodičov. Táto kategória zahŕňa jednak majetok rodičov a jednak ich životný štandard, ktorým sa navonok prezentujú. Okrem uvedeného na strane povinného rodiča je vždy potrebné prihliadnuť k počtu, druhu, výške a dôvodnosti iných vyživovacích povinností a zároveň na okruh osôb, ktoré sú povinné týmto oprávneným poskytovať výživné, ich schopnosti, možnosti a majetkové pomery. Súd je povinný prihliadať tiež na zárobokové možnosti povinných rodičov podľa príjmov z obdobia pred zmenou zamestnania vtedy, ak sa preukáže, že to bol rodič, ktorý sa vzdal bez vážneho dôvodu výhodnejšieho zamestnania

alebo zárobku. V takom prípade je súd povinný skúmať dôvody, ktoré ho viedli k strate na príjmoch alebo majetku.

Správnym bol postup súdu prvej inštancie, ktorý porovnal pomery a okolnosti, z ktorých sa vychádzalo z ostatnej úprave výživného, s pomermi a okolnosťami v čase nového rozhodovania o výživnom, pričom posúdil jednotlivé zmeny pomerov tak na strane výživou odkázaného dieťaťa, ako aj na strane výživou povinných rodičov, a dospel k správneému záveru, že došlo k podstatnej zmene pomerov, ktoré odôvodňovali zmenu výživného. Súd prvej inštancie dostatočným spôsobom preskúmal a vyhodnotil schopnosti, možnosti a majetkové pomery oboch rodičov a prihliadol na zmeny, ktoré nastali od ostatného rozhodnutia súdu o výživnom na dieťa, a to tak na strane rodičov, ako aj dieťaťa. Správnym bol záver súdu prvej inštancie, že s prihliadnutím na odôvodnené potreby maloletej, je pôvodne stanovené výživné v sume 350 eur mesačne dostatočné, no majetkové pomery otca odôvodňuje určiť výživné i na tvorbu úspor maloletej, ktoré budú prípadne slúžiť na zabezpečenie prípravy na jej budúce povolanie, resp. na iné nepredpokladané výdavky. Súd sa vyporiadal i s námietkou otca dieťaťa, že tento maloletej dobrovoľne sporí a rovnako sa vyporiadal s námietkou otca, že výživné na tvorbu úspor malo byť určené zo sumy pôvodného výživného, s prihliadnutím na to, že táto suma bola určená na základe rodičovskej dohody ako bežné výživné a ako bežné výživné je po zvýšení nákladov na maloletú po nástupe na základnú školu aj spotrebovaná.

S prihliadnutím na zvýšenie výživného s účinnosťou od 01.09.2016 súd správne rozhodol i o nedoplatku na zročnom výživnom na tvorbu úspor za obdobie od 01.09.2016 do 31.10.2016, ktorý nedoplatok s prihliadnutím na jeho výšku uložil otcovi zaplatiť naraz.

Aj rodič, ktorému dieťa nebolo zverené do starostlivosti má právo v primeranom rozsahu podieľať sa na výchove dieťaťa, v starostlivosti oň i na budovaní citových a rodinných väzieb, je a stále zostáva rodičom so všetkými právami a povinnosťami z tohto vzťahu vyplývajúcimi. Realizuje sa to prostredníctvom styku tohto rodiča s dieťaťom. Je pritom treba mať na zreteli, že akákoľvek deformácia vzťahu rodič a dieťa v dôsledku odcudzenia sa neskôr len ťažko napráva. Zákon pritom vo vyššie citovaných ustanoveniach uprednostňuje dohodu rodičov o styku s maloletým dieťaťom a iba ak sa rodičia nedohodnú, upraví styk autoritatívne súd. Pri rozhodovaní o rozsahu styku je dôležité zväžiť okolnosti tak na strane maloletého dieťaťa: ako jeho vek, zdravotný stav, vzťah k rodičovi,

ktorý ho nemá v starostlivosti, doterajší spôsob a rozsah styku, denný režim; ako aj okolnosti na strane rodičov ako ich vzájomný vzťah, ich časové a ekonomické možnosti, rodinné pomery, vzdialenosť medzi bydliskom dieťaťa a rodiča, spoje a podobne. Prvoradý je tu predovšetkým záujem dieťaťa, ktorý pritom treba chápať čo najextenzívnejšie. V záujme dieťaťa je predovšetkým to, aby vyrastalo v atmosfére šťastia, lásky, porozumenia, stability, tolerancie a harmónie, aby jeho vývoj a výchova smerovala k pozitívnemu rozvoju jeho osobnosti, nadania a rozumových a fyzických schopností, mravnému, duchovnému a sociálnemu rozvoju a aby boli rešpektované jeho práva.

Je pritom v záujme dieťaťa, aby udržovalo rodinné vzťahy s odlúčeným rodičom a aby nebolo odtrhnuté od svojich koreňov, pričom dieťa má právo na to, aby dostalo príležitosť rozvíjať svoj vzťah ku každému z rodičov a prejavit' svoje city slobodne bez akéhokoľvek vonkajšieho tlaku zo strany druhého rodiča. Vždy však treba mať na zreteli, že záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí.

Odvolačí súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že je v záujme zdravého vývinu maloletej, aby sa na jej výchove podieľali obaja rodičia, ktorý sa vo svojich výchovných prístupoch dopĺňajú. V záujme zabezpečenia dostatočných podkladov pre rozhodnutie súd prvej inštancie vo veci vykonal znalecké dokazovanie, z ktorých záverov vyplynulo, že nie je v záujme maloletej zúženie styku s otcom v zmysle návrhu matky. Na základe vykonaného dokazovania neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali podstatné zúženie styku otca s maloletou. Čiastočné zúženie styku otca s dieťaťom prvoinstančný súd dostatočným spôsobom odôvodnil, keď uviedol, že na rozdiel od záverov znalca, ktorý navrhol ponechať styk v predchádzajúcom rozsahu, považoval súd za dôvodné zúženie styku v súvislosti s nástupom maloletej na základnú školu, ktorá skutočnosť odôvodňovala prehodnotenie skoršej úpravy. Odvolačí súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že s obdobím zaškolenie je spojená potreba určitého režimu v súvislosti s prípravou do školy na nasledujúci deň a zabezpečenie dostatočného množstva spánku, ale aj priestoru na hru, čo by pri doterajšej úprave styku nebolo zabezpečené. V odôvodnení rozhodnutia v tejto časti sa súd prvej inštancie dostatočným spôsobom zaoberal námietkami zo strany rodičov a vzhľadom na to, že títo ani v odvolacom konaní neuviedli žiadne ďalšie podstatné skutočnosti, na ktoré by bolo potrebné

prihliadnúť, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku v tejto časti (§ 387 ods. 2 CSP).

Za správne považoval odvolací súd i rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti uloženia povinnosti rodičom zaplatiť náhradu trov konania štátu, keď súd prvej inštancie správne vzhľadom na absenciu konkrétnej úpravy postupoval podľa čl. 3 ods. 1 a 2 Základných princípov CMP v spojení s § 54 CMP a § 255 ods. 1 CSP, a vzhľadom na to, že u žiadneho z účastníkov neboli predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov, každému z účastníkov v rovnakej miere uložil podieľať sa na trovách štátu vynaložených v súvislosti s vykonaným znaleckým dokazovaním titulom vyplateného znalečného, keď znalecké dokazovanie bolo vykonané v záujme maloletej, a teda v danom prípade nemožno hovoriť o prevažujúcom úspechu alebo neúspechu toho ktorého účastníka.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach zvýšenia výživného, nedoplatku na zročnom výživnom, styku otca s maloletou a náhrady trov konania štátu z dôvodu vecnej správnosti podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

Uvedené však už neplatilo o rozsudku súdu prvej inštancie v časti uloženia výchovného opatrenia, keď súd prvej inštancie dostatočne neprihliadol na to, že už uznesením Okresného súdu Trnava zo dňa 01.08.2016, č.k. 11 P/20/2015-325, bolo nariadené neodkladné opatrenie, ktorým bola uložená rodičom maloletej povinnosť podrobiť sa odbornému psychologickému poradenstvu na Referáte poradensko-psychologických služieb Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny [REDAKOVANÉ] do právoplatného rozhodnutia vo veci samej, a to v intervaloch podľa určenia psychológa, s cieľom zlepšiť vzájomnú komunikáciu medzi rodičmi a usmerniť rodičov ohľadom ich spoločnej zodpovednosti za výchovu a vývin dieťaťa. Zo správy RPPS zo dňa 11.11.2016 vyplýva, že sa realizovalo s rodičmi dieťaťa 6 stretnutí (dve individuálne a štyri dyadické). Posledné stretnutie bolo psychologickou ukončené predčasne z dôvodu, že otec dieťaťa po opakovanej žiadosti psychologicky neprestal kričať, pričom zo záverov správy je zrejmé, že psychologičke sa nepodarilo nadviazať primeraný kontakt medzi psychológom a klientom založený na vzájomnom rešpekte a dôvere, ktoré sú jednou zo základných podmienok pre úspešnosť spolupráce. Na RPPS [REDAKOVANÉ] aktuálne pracujú dvaja psychológovia, a to [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Mgr. [REDAKOVANÉ] s rodičmi maloletej spolupracoval v apríli až

máji 2015, pričom otec dieťaťa na neho podal písomnú sťažnosť vzťahujúcu sa k psychologickému správaniu a k postupu psychológa. Podľa metodického usmernenia je riešenie sťažnosti kontraindikáciou ďalšej poradenskej spolupráce menovaného psychológa s otcom maloletej. Z vyjadrenia psychologičky RPPS [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zo dňa 11.11.2016 vyplynulo, že v prípade opätovnej povinnosti rodičov podrobiť sa odbornému poradenstvu táto odporučila, aby výchovné opatrenie bolo realizované v spolupráci s klinickým psychológom s dlhoročnou praxou, kde by zo strany rodičov mohol byť väčší predpoklad jeho rešpektovania ako odborníka.

Z uvedeného vyplýva, že rozsudkom v napadnutej časti bolo rodičom uložené výchovné opatrenie totožného obsahu, ako bolo uložené už neodkladným opatrením, pričom z obsahu spisového materiálu vyplýva, že výchovné opatrenie nariadené neodkladným opatrením neplní svoj účel, na čo bolo zo strany psychologičky RPPS [REDAKOVANÉ] Mgr. [REDAKOVANÉ] poukazované, pričom argument súdu prvej inštancie, že s prihliadnutím na nerešpektovanie jednej psychologičky RPPS [REDAKOVANÉ] je možné realizovať výchovné opatrenie iným psychológom pracoviska, nie je správny, pretože na pracovisku sú len dvaja psychológovia, ktorí s prihliadnutím na predchádzajúcu spoluprácu s rodičmi maloletej, najmä otcom dieťaťa, poukázali na neúčelnosť nariadeného výchovného opatrenia.

Vzhľadom na uvedené bude potrebné i v spolupráci s procesným opatrovníkom zistiť možnosť realizácie výchovného opatrenia prostredníctvom iného špecializovaného zariadenia, kde by bol väčší predpoklad jeho rešpektovania zo strany rodičov, a teda aj väčší predpoklad dosiahnuť jeho účelu.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti uloženia výchovného opatrenia podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.“

3. Podľa sťažovateľov súd prvej inštancie odporúčania odborníka a zástupcu maloletej odmietol a subjektívne vyhodnotil, že úprava styku, o ktorej rozhodol, je v najlepšom záujme maloletej. Podľa názoru sťažovateľov súd prvej inštancie styk maloletej s otcom – sťažovateľom upravil svojvoľne na základe subjektívneho vnímania situácie bez zohľadnenia všetkých relevantných skutočností.

3.1 Podľa sťažovateľov súčasne súd prvej inštancie nerozhodol o návrhu otca – sťažovateľa z 2. novembra 2016 v časti úpravy styku s maloletou, a to bez akéhokoľvek odôvodnenia. Okresný súd podľa mienky sťažovateľov prehliadol vyjadrenie a argumentáciu otca – sťažovateľa o vhodnosti zotrvania na dovtedajšej úprave styku.

3.2 Konaním okresného súdu a krajského súdu boli podľa presvedčenia sťažovateľov porušené práva dieťaťa v tom smere, že súdy sa nezaoberali otázkou

- záujmu stretávania sa dieťaťa s otcom,
- záujmu o zdravotný stav dieťaťa (dieťa trpí nadváhou, pričom práve otec mu zabezpečoval starostlivosť odporúčenú ošetrojúcimi lekármi).

3.3 Napadnutý rozsudok krajského súdu podľa sťažovateľov nevychádza z reálneho skutkového stavu veci, ale zo subjektívneho posúdenia veci prvostupňovým súdom bez zohľadnenia potrieb maloletej dcéry. Podľa názoru sťažovateľov sa súdy vecou zaoberali nedostatočne, pričom závery oboch súdov sú nepresvedčivé.

3.4 V tomto smere súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd podľa sťažovateľov pochybili, keďže nezohľadnili dôkazy a vyjadrenia otca a prijali výlučne vyjadrenia matky. V rozhodovacom procese podľa slov sťažovateľov súd prvej inštancie aj odvolací súd vychádzali zo subjektívneho pohľadu na riešenie veci, pričom prehliadli odporúčania ustanoveného súdneho znalca, kolízneho opatrovníka či ošetrojúcich lekárov maloletej.

3.5 Sťažovatelia zdôrazňujú, že súd prvej inštancie ani odvolací súd sa vo svojich odôvodneniach nevenovali kritériám posudzovania záujmu maloletého dieťaťa. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd v tejto veci nepostupovali podľa názoru sťažovateľov v zmysle ustálenej praxe, keďže neakceptovali vyjadrenie maloletej pred súdnym znalcom, odporúčania odborníkov, odporúčania súdneho znalca a nesprávne vyhodnotili svoje rozhodnutie tak, že styk otca s maloletou rozširujú, pričom v skutočnosti styk otca s maloletou zúžili o celých 60 popoludní ročne.

3.6 Napadnutý rozsudok krajského súdu neobsahuje podľa názoru sťažovateľov dostatok skutkových a právnych záverov, naopak, jeho výklad a závery je možné považovať za svojvoľné a neodôvodnené. Z napadnutého rozsudku krajského súdu podľa sťažovateľov

vyplýva, že súd sa riadil svojvôľou a vôbec neprihliadal na záujmy maloletej dcéry a možnosti jej rodičov.

4. Sťažovatelia navrhli vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených ústavných práv sťažovateľov postupom a napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu, ďalej aby napadnuté rozsudky okresného súdu a krajského súdu zrušil a vec im vrátil na ďalšie konanie, priznal sťažovateľom finančné zadosťučinenie vo výške 3 000 eur a náhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo

iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

K splneniu podmienok konania pred ústavným súdom

7. Ústavný súd v úvode konštatuje, že sťažovatelia k svojej sťažnosti nepriložili splnomocnenie na zastupovanie ich osôb pred ústavným súdom advokátom (požiadavka plynúca z § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

7.1 Z toho dôvodu bolo možné sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí

7.2 V duchu materiálnej ochrany ústavných práv sťažovateľov však ústavný súd sťažnosť preskúmal a zisťoval, či by inak bolo možné sťažnosť prijať na ďalšie konanie, alebo sú tu aj iné dôvody odmietnutia sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní.

K sťažnosti maloletej [REDACTED]

8. Ústavný súd oboznamuje, že aj keby bola splnená náležitosť splnomocnenia advokáta na zastupovanie pred ústavným súdom, nemožno splnomocnenie udelené otcom maloletej na zastupovanie maloletej advokátom považovať vzhľadom na okolnosti a špecifiká veci za prípustné v tomto konaní pred ústavným súdom. V kontraste s názorom maloletej zisťovaným v konaní pred okresným súdom (bod 74 napadnutého rozsudku okresného súdu) sa totiž otec v zmysle obsahu sťažnosti a v nej uvedených argumentov sťažnosťou snaží zvrátiť rozhodnutie (napadnutý rozsudok) krajského súdu. Otec maloletej je v tomto prípade v konflikte záujmov, čo sa týka jeho možnosti ako zákonného zástupcu splnomocňovať akéhokoľvek právneho zástupcu na zastupovanie maloletej pred ústavným

súdom v smere dožadovania sa rozhodnutia ústavného súdu v prospech otca [podľa § 31 ods. 2 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“): „Žiadny z rodičov nemôže zastupovať svoje maloleté dieťa, ak ide o právne úkony, pri ktorých by mohlo dôjsť k rozporu záujmov medzi rodičmi a maloletým dieťaťom alebo medzi maloletými deťmi zastúpenými tým istým rodičom navzájom; v takom prípade súd ustanoví maloletému dieťaťu opatrovníka, ktorý ho bude v konaní alebo pri určitom právnom úkone zastupovať“].

8.1 Ústavný súd preto hodnotí, že sťažnosť maloletej nespĺňa zákonom o ústavnom súde predpísané náležitosti splnomocnenia (a to náležitosti v zmysle § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a zároveň je podaná zjavne neoprávnenou osobou a je potrebné ju z týchto dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť.

K namietanému porušeniu práv sťažovateľa (otca) postupom a napadnutým rozsudkom okresného súdu

9. Sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu je potrebné odmietnuť aj pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

9.1 Zo sťažnosti je nepochybné, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom rozsudku okresného súdu, keďže odvolanie predstavuje účinný opravný prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu.

9.2 Princíp subsidiarity nás poučuje, že ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri skúmaní podmienok konania o sťažnosti riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou a zákonom o ústavnom súde upraveného konania o sťažnosti je preto subsidiárna

a nastupuje až vtedy, ak o tejto ochrane nerozhodujú všeobecné sudy (porov. mutatis mutandis II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

9.3 Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

K sťažovateľom (otcom) namietanému porušeniu čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa postupom a napadnutým rozsudkom krajského súdu

10. K namietanému porušeniu čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa je potrebné v úvode uviesť, že tento upravuje princíp, že záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, a to aj pri rozhodovaní súdu v ich veciach alebo veciach, ktoré sa dotýkajú ich záujmu.

10.1 Tento princíp bol v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky transponovaný (explicitne, ako aj implicitne) do jednotlivých noriem Civilného mimosporového poriadku (porov. napr. § 117, § 119, § 146 ods. 1, § 147 ods. 2), ako aj zákona o rodine (porov. napr. čl. 5, § 23 ods. 2, § 24 ods. 4, § 44 ods. 4 a ďalšie). Na ústavnej úrovni sa princíp povinnosti prihliadať na najlepší záujem dieťaťa (maloletého) v konaní pred všeobecným súdom spája najmä so základným právom dieťaťa (maloletého) na súkromie podľa čl. 16 ods. 2 ústavy, na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života v zmysle čl. 19 ods. 2 ústavy, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, so základným právom dieťaťa (maloletého), aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohlo vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

10.2 V konaní pred ústavným súdom je však sťažovateľom otec maloletej, a nie maloletá. Len deti (maloletí) primárne benefitujú z princípu upraveného čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, ktorý našiel v právnom poriadku vyústenie do subjektívnych hmotných a procesných ústavných práv dieťaťa (maloletého) alebo subjektívnych hmotných a procesných zákonných práv dieťaťa (maloletého). Na základe uvedeného tak chýba medzi v sťažnosti namietaným porušením čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa a osobou

sťažovateľa príčinná súvislosť (kauzálny nexus) a námietka porušenia čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa zo strany sťažovateľa (otca) je zjavne neopodstatnená, keďže namietať porušenie ústavných práv spojených s princípom vyjadreným v čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa je aktívne legitimované dieťa (maloletý).

10.3 Navyše ústavný súd v súvislosti s čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa odkazuje na svoje uznesenie sp. zn. II. ÚS 596/2014 z 30. septembra 2014 (publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2014 pod č. 57/2014), v ktorom uviedol, že na úrovni doktríny medzinárodného práva, ako aj na úrovni samotnej Organizácie Spojených národov prevládol (dnes už konštantný) právny názor, že medzi články Dohovoru o právach dieťaťa, ktoré upravujú všeobecné zásady/princípy (*general principles*) a nie sú priamo vykonateľné, ale je potrebné tieto zásady inkorporovať do príslušnej vnútroštátnej legislatívny a aplikačnej praxe, možno zaradiť najmä čl. 2, čl. 3, čl. 6 a čl. 12 (pozri HODGKIN, R. – NEWELL, P. *Implementation Handbook for the Convention on the Rights of the Child. Fully revised third edition*. Ženeva : UNICEF Regional Office for Europe, 2007, p. 39, 83, 158; k tomu porov. aj *Committee on the Rights of the Child: General Comment No. 5, CRC/GC/2003/5*, body 19, 20 a 22). Tento záver podporuje i samotný text týchto článkov Dohovoru o právach dieťaťa („štáty sa zaväzujú“, „štáty zabezpečujú“, „dieťaťu sa poskytuje“). Naopak, k priamo vykonateľným právnym normám Dohovoru o právach dieťaťa je možné zaradiť napr. čl. 7 ods. 1, čl. 10 ods. 2, čl. 13, čl. 16 a pod.

10.4 V duchu týchto konklúzií ústavný súd odmietol sťažnosť vo veci sp. zn. II. ÚS 596/2014 v časti namietajúcej porušenie čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, keďže táto označená referenčná právna norma Dohovoru o právach dieťaťa neobsahuje priamo aplikovateľné subjektívne právo, ale je všeobecnou proklamáciou (princípom), ktorú je zmluvný štát povinný inkorporovať do svojho právneho poriadku a orgány aplikácie práva sú povinné tento princíp zohľadňovať pri aplikácii príslušných vnútroštátnych normatívnych právnych aktov.

10.5 Ústavný súd nevidí potrebu nič na uvedenom názore meniť a aj s týmto vedomím konštatuje, že sťažnosť v časti namietaného porušenia čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa napadnutým rozsudkom krajského súdu je aj z dôvodov popísaných v predchádzajúcich bodoch zjavne neopodstatnená.

K sťažovateľom (otcom) namietanému porušeniu označených ústavných práv postupom a napadnutým rozsudkom krajského súdu

11. Ústavný súd konštatuje, že v súčasnosti existuje široká zhoda – a to aj v medzinárodnom práve – na podpore myšlienky, že pri rozhodovaní príslušných orgánov verejnej moci týkajúcom sa detí musí byť ich najlepší záujem prvoradým hľadiskom rozhodovania.

11.1 Uvedené potvrdzuje v priestore Európskej únie napr. aj Charta základných práv Európskej únie, kde podľa čl. 24 ods. 2 „pri všetkých opatreniach prijatých orgánmi verejnej moci alebo súkromnými inštitúciami, ktoré sa týkajú detí, sa musia v prvom rade brať do úvahy najlepšie záujmy dieťaťa“.

11.2 Záujem dieťaťa sa skladá z dvoch častí. Na jednej strane stojí dikcia, že puto dieťaťa s jeho rodinou musí byť zachované s výnimkou prípadov, keď sa rodinné prostredie ukázalo ako obzvlášť nevhodné. Z toho vyplýva, že rodinné väzby môžu byť prerušené len vo veľmi výnimočných prípadoch a je potrebné urobiť všetko pre zachovanie osobných vzťahov. Na druhej strane je v záujme dieťaťa zabezpečiť jeho rozvoj v zdravom prostredí a rodičia nesmú profitovať z takých opatrení alebo krokov, ktoré by v konečnom dôsledku poškodzovali zdravie a zdravý vývoj dieťaťa [porov. Neulinger and Shuruk v. Švajčiarsko, č. 41615/07, rozsudok Veľkej komory Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) zo 6. 7. 2010, bod 136; Elsholz v. Nemecko, č. 25735/94, rozsudok Veľkej komory ESLP z 13. 7. 2000, bod 50; Maršálek v. Česká republika, č. 8153/04, rozsudok ESLP zo 4. 4. 2006, bod 71].

11.3 V tomto ohľade platí aj pre rozhodovanie súdov, že prijaté opatrenia musia sledovať najlepší záujem dieťaťa. Povinnosť aplikačnej praxe sledovať pri rozhodovaní

konkrétnej veci týkajúcej sa detí ich najlepší záujem vyplýva okrem iného aj z čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa.

11.4 Podľa § 24 ods. 2 zákona o rodine ak sú obidvaja rodičia spôsobilí dieťa vychovávať a ak majú o osobnú starostlivosť o dieťa obidvaja rodičia záujem, tak súd môže zveriť dieťa do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov, ak je to v záujme dieťaťa a ak budú takto lepšie zaistené potreby dieťaťa. Ak so striedavou osobnou starostlivosťou súhlasí aspoň jeden z rodičov dieťaťa, tak súd musí skúmať, či bude striedavá osobná starostlivosť v záujme dieťaťa.

Podľa § 24 ods. 4 zákona o rodine súd pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností alebo pri schvaľovaní dohody rodičov rešpektuje právo maloletého dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obidvom rodičom a vždy prihliadne na záujem maloletého dieťaťa, najmä na jeho citové väzby, vývinové potreby, stabilitu budúceho výchovného prostredia a ku schopnosti rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom. Súd dbá, aby bolo rešpektované právo dieťaťa na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov a aby bolo rešpektované právo dieťaťa na udržiavanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s obidvomi rodičmi.

11.5 V prípade, keď súdy rozhodujú o úprave styku rodičov s dieťaťom, je nutné vychádzať z toho, že právom oboch rodičov je v zásade rovnakou mierou sa o dieťa starať a podieľať sa na jeho výchove, s čím korešponduje i právo samotného dieťaťa na starostlivosť oboch rodičov. Rozhodnutím súdu by tomuto dieťaťu malo byť umožnené stýkať sa s oboma rodičmi v takej miere, aby bol postulát rovnakej rodičovskej starostlivosti čo najviac naplnený. Takéto usporiadanie vzťahov je spravidla vždy v „najlepšom záujme dieťaťa“, pričom odchýlky od tohto princípu musia byť odôvodnené ochranou nejakého iného, dostatočne silného legitímneho záujmu a konkrétne skutočnosti, o ktoré sa tento záujem opiera, musia byť v danom konaní preukázané (porov. nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 2298/15 – bod 16, sp. zn. I. ÚS 3216/13).

11.6 Pre dosiahnutie spravodlivého rozhodnutia o úprave styku rodičov s dieťaťom v zmysle premís popísaných v predchádzajúcom bode je potrebné zo strany konajúceho

súdu (resp. zainteresovaných orgánov verejnej moci) zohľadniť viaceré konkrétne kritériá. Ide predovšetkým o nasledujúce 4 kritériá:

(1) existencia pokrvného puta medzi dieťaťom a o jeho zverenie do starostlivosti usilujúcimi osobami,

(2) miera zachovania identity dieťaťa a jeho rodinných väzieb v prípade jeho zverenia do starostlivosti tej-ktorej osoby,

(3) schopnosť osôb usilujúcich o zverenie dieťaťa do starostlivosti zaistiť jeho vývoj a fyzické, vzdelávacie, emocionálne, materiálne a iné potreby,

(4) pranie dieťaťa [porov. body 52 a nasl. všeobecného komentára č. 14 Výboru pre práva dieťaťa z 29. mája 2013 o práve dieťaťa na to, aby jeho najlepšie záujmy boli prvoradým hľadiskom (General comment No. 14 on the right of the child to have his or her best interests taken as primary consideration), 2003, CRC/C/GC/14; k tomu porov. aj nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2482/13 a sp. zn. I. ÚS 1554/14].

12. Aplikujúc uvedené východiská na vec sťažovateľa, ústavný súd hodnotí, že všeobecné súdy sa nedopustili porušenia označených ústavných práv sťažovateľa a pri rozhodovaní veci rešpektovali už opísané východiská a princípy rozhodovania vo veciach starostlivosti o maloletých. K tomuto záveru ústavný súd podrobnejšie dopĺňa.

12.1 Sám sťažovateľ prispel k výsledku daného konania pred všeobecnými súdmi, keďže vzal späť svoj návrh na určenie striedavej starostlivosti o maloletú (s. 5 sťažnosti: *„Podaním zo dňa 15.07.2016 zobral otec svoj návrh na zverenie maloletej [REDAKOVANÉ] do striedavej osobnej starostlivosti späť a zároveň navrhol úpravu styku s maloletou v pracovnom týždni ponechať tak, ako bolo upravené...“*).

12.2 Tvrdenie sťažovateľa, že všeobecné súdy vychádzali pri napadnutých rozsudkoch výlučne zo subjektívneho posúdenia veci, sa nezakladá na skutočnom stave veci, keďže z napadnutého rozsudku okresného súdu je zrejmé, že súd zisťoval názor maloletej (bod 74 napadnutého rozsudku okresného súdu), opieral sa o znalecké dokazovanie (body 22, 67, 69, 71, 82 napadnutého rozsudku okresného súdu), vyjadrenie procesného opatrovníka maloletej (bod 25 napadnutého rozsudku okresného súdu) i výpovede matky i otca (sťažovateľa) maloletej.

12.3 Čo sa týka úpravy styku sťažovateľa s maloletou s poukazom na nástup maloletej na základnú školu, všeobecné súdy dospeli k ústavne udržateľnému záveru, že ide o podstatnú zmenu pomerov i životného rytmu maloletej. Pokiaľ všeobecné súdy svoje závery opreli aj o argumentáciu, podľa ktorej s obdobím zaškolenia je spojená potreba určitého režimu v súvislosti s prípravou do školy na nasledujúci deň a zabezpečenie dostatočného množstva spánku, ale aj priestoru na hru, pričom súd zastáva názor, že pri dovtedajšej úprave styku toto nie je zabezpečené, ústavný súd hodnotí tieto závery všeobecných súdov ako odôvodnené, a nie arbitrárne vo vzťahu k úprave styku sťažovateľa s maloletou.

12.4 Napadnuté rozsudky všeobecných súdov o úprave styku sťažovateľa s maloletou vychádzali z dokázaného skutkového stavu, podľa ktorého sťažovateľ (otec) v dovtedy upravenom styku s maloletou maloletú nevyzdvihuje v pondelok a v stredu vždy o 15.00 h, pričom ak je pracovne zaneprázdnený, splnomocní na vyzdvihnutie študentky. Sťažovateľ nepopieral tvrdenia matky, že maloletú odovzdáva neskôr ako v stanovenom čase, ktorý je o 19.00 h. Maloletá navštevuje v pondelok a v stredu krúžok korčuľovania. Správny a ústavne obhájitelný je potom záver všeobecných súdov, v zmysle ktorého ak sťažovateľ (otec) nie je trvale schopný vyzdvihovať maloletú o 15.00 h v pracovnom týždni, čo bolo preukázané, a potom nie je schopný ju odovzdať aspoň o 19.00 h, čo všeobecné súdy vyvodili jednak z vyjadrení matky, ktoré sťažovateľ nepoprel, ako aj zo skutočnosti, že tréning tenisu v pondelok končí sťažovateľovi o 19.00 h, nie je v najlepšom záujme maloletej dovtedajšia úprava styku cez pracovný týždeň a je potrebné upraviť styk sťažovateľa s maloletou v zmysle výroku napadnutých rozsudkov všeobecných súdov.

13. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že postupom a napadnutým rozsudkom krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu označených ústavných práv sťažovateľa tak, ako to ten vo svojej sťažnosti namieta, a ani po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nebolo ani potenciálne možné dospieť k záveru o porušení označených ústavných práv sťažovateľa. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2018